Rok VIII Nr 9

Poznań, 1 maja 1950

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI: Poznań, ul. Młyńska 5

KONTO P. K. O. nr V-945/113
NR TELEFONU 518-55

PRENUMERATA:
rocznie . . . zł 360
kwartalnie . . „ 90
pojedynczy numer „ 20

OGŁOSZENIA:
drobne: 1 słowo . zł 10
napis: 1 słowo . „ 20
reklamy 1 cm² . . „ 40

Wychodzi 2 razy w miesiącu

Stypendia dla młodzieży szkół wyższych

Ustawa z dnia 7 marca 1950 r. o państwowych stypendiach dla młodzieży szkół wyższych

Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej Nr 10 z dnia 30 marca 1950 r.

Art. 1. Ustanawia się państwowy system stypendialny.

Art. 2. Celem państwowego systemu stypendialnego jest planowe przyspieszenie — drogą zwiększenia pomocy państwowej — procesu wyrastania ludowej inteligencji zwłaszcza spośród młodzieży pochodzenia robotniczego oraz chłopskiego z mało i średniorolnych gospodarstw — jako kadr fachowców i pracowników naukowych dla potrzeb gospodarki narodowej.

Art. 3. Państwowy system stypendialny stosuje się do stypendiów dla studentów szkół wyższych wszystkich typów.

Art. 4. 1. Sumy, przeznaczone na cele stypendiów państwowych dla studentów szkół wyższych, umieszcza się tylko w budżecie państwowym i to jedynie w tych jego częściach, które obejmują szkoły wyższe.

2. Udzielanie stypendiów w jakiejkolwiek postaci poza państwowym planem stypendialnym i z innych sum, niż wymienione w ustępie poprzedzającym przez urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa uspołecznione jak również przez związki samorządu terytorialnego i zakłady ubezpieczeń społecznych, jest niedozwolone.

3. Organizacje społeczne nie mogą udzielać stypendiów z funduszów państwowych.

Art. 5. 1. Rada Ministrów ustala w drodze uchwały, ogłoszonej w Monitorze Polskim, państwowy plan stypendialny na każdy rok szkolny.

2. Państwowy plan stypendialny określa w ramach kredytów, przewidzianych w budżecie na cele stypendiów:

1) ogólną ilość stypendiów z podziałem według ministerstw, którym podlegają szkoły wyższe, na rodzaje stypendiów oraz na kierunki i lata studiów,

2) wysokość stypendiów ze zróżnicowaniem ich według rodzaju stypendiów oraz kierunków i lat studiów,

3) terminy wypłacania stypendiów.

Art. 6. 1. O przyznaniu stypendium państwowego stanowią: pochodzenie społeczne, postępy w nauce i warunki materialne studenta.

2. Ze względu na pochodzenie społeczne pierwszeństwo do stypendium przysługuje dzieciom robotników, chłopów mało- i średniorolnych i osób z inteligencji pracującej.

Art. 7. Stypendium państwowe przyznaje się w kwotach pieniężnych, wypłacanych stypendyście bezpośrednio przez szkołę wyższą, do której stypendysta uczęszcza.

Art. 8. Rada Ministrów w drodze uchwały, ogłoszonej w Monitorze Polskim, określi rodzaje stypendiów państwowych oraz warunki i tryb ich przyznawania i pozbawiania, ustali sposób nadzoru nad realizacją planu stypendialnego, jak również wyda przepisy przejściowe.

Art. 9. Przepisy niniejszej ustawy nie odnoszą się do stypendiów, udzielanych na podstawie porozumień międzynarodowych.

Art. 10. Uchyla się ustawę z dnia 18 marca 1933 r. o państwowych stypendiach oraz innych formach pomocy dla młodzieży szkół wyższych (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 207).

Art. 11. Wykonanie ustawy porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrom: Oświaty, Zdrowia oraz Kultury i Sztuki w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrem Skarbu.

Art. 12. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1950 r.

— — —

Podając powyższą ustawę do wiadomości naszych Czytelników proszę uprzejmie o zaniechanie

nadsyłania składek na fundusz emerytalny mego imienia, albowiem państwowe stypendia są o wiele wyższe od tych, które mogą ufundować emeryci państwowi a ponadto stypendystka nasza otrzymująca 3,000 zł miesięcznie, nie może korzystać ze stypendium państwowego wynoszącego przynajmniej dwa razy tyle.

Kto zatem może a pracując pragnie dopomóc do ułatwienia nam pracy niech złoży datek na fundusz prasowy „Emeryta". Zygmunt Gizella

Ubezpieczenia emerytalne

Ostatnio wyszła w druku opracowana przez Mgra Konstantego Niementowskiego ciekawa książka o ubezpieczeniu emerytalnym robotników i pracowników umysłowych. Ponieważ bardzo często otrzymujemy zapytania o głównych zasadach ubezpieczeń społecznych, podajemy szereg wyjątków z tej książki do wiadomości naszych Czytelników:

Ubezpieczenia emerytalne pracowników umysłowych reguluje rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 Dz. U. R. P. 106 poz. 911, obowiązujące na całym obszarze Polski a to z zmianami wprowadzonymi przez rozporządzenia z r. 1928 Dz. U. R. P. Nr 26 poz. 231, z r. 1933 Dz. U. R. P. Nr 27 poz. 229 i Nr 102 poz. 794, z r. 1934 Nr 39 poz. 347 i Nr 95 poz. 855, z r. 1945 Nr 43 poz. 240, z r. 1946 Nr 4 poz. 29, z r. 1947 Nr 2 poz. 3, i Nr 66 poz. 413 z r. 1949 Nr 18 poz. 109.

Obowiązkowi ubezpieczenia emerytalnego podlegają zasadniczo osoby, kótre nie przekroczyły 60 lat życia w chwili objęcia zatrudnienia, zaś osoby, które ten wiek przekroczyły podlegają obowiązkowi ubezpieczenia emerytalnego tylko pod tym warunkiem, że przed osiągnięciem 60 roku życia przebyły w ubezpieczeniu emerytalnym pracowników umysłowych okresy składkowe policzalne do ubezpieczenia. Obowiązkowi ubezpieczenia emerytalnego nie podlegają osoby niezdolne do wykonywania zawodu. Osoby, które ukończyły 65 lat życia i posiadają ustawowe warunki, otrzymują rentę starczą, w końcu osoby, które rozpoczęły zatrudnienie po ukończeniu 60 lat życia, jeśli nie posiadają z okresu przed osiągnięciem tego wieku miesięcy składkowych policzalnych do ubezpieczenia emerytalnego, a w końcu osoby, których czynności uzasadniające obowiązek ubezpieczenia stanowią zajęcie uboczne, przynoszące dochód niższy, niż inne stałe czynności zarobkowe nie uzasadniające obowiązku ubezpieczenia.

Przerwy w ubezpieczeniu pracowników umysłowych zalicza się stanowczo o ile przerwa nie trwała dłużej niż 13 miesięcy składkowych.

Jeżeli osoba ubezpieczona, której przyznano rentę nie wykonywała przynajmniej przez 18 miesięcy pracy po oswobodzeniu Państwa otrzymuje od stycznia 1949 rentę w wysokości 3,000 zł zaś wdowa w wysokości 2,100.— zł.

Pracownik umysłowy uzyskuje rentę inwalidzką, jeżeli jest niezdolny do wykonywania zawodu. Renta do której pracownik umysłowy ma prawo po 65 roku życia nazywa się rentą starczą. 0 ile jest wcześniej niezdolny do wykonywania swego zawodu np. wskutek ułomności fizycznej lub umysłowej albo wskutek upadku sił fizycznych albo gdy jego zdolność do wykonywania zawodu obniżyła się poniżej 50% zdolności osób zdrowych fizycznie i umysłowo o podobnym uzdolnieniu umysłowym.

Jeżeli osoba ubezpieczona wzgl. której przyznano rentę starczą wykonywała przez 18 miesięcy pracę uzasadniającą obowiązek ubezpieczenia emerytalnego, wówczas za okres od 1 stycznia 1949 wzgl. od najbliższego terminu płatności po 1 I. 1949 r. wymierza się jej rentę na podstawie przeciętnego miesięcznego zarobku z ostatnich 6 kalendarzowych miesięcy zatrudnienia według następującej tabeli:

Grupa	Przeciętny miesięczny zarobek zł	Renta inwalidzka (starcza) mies. zł	Renta wdowia miesięcznie zł
I	poniżej 8.000	3.200	2.250
II	od 8.000 do 11.999	3.600	2.550
III	„ 11.000 „ 13.999	4.000	2.800
V.I	„ 14.000 „ 16.999	4.400	3.100
V	„ 17.000 „ 19.999	4.800	3.400
VI	„ 20.000 „ 22.999	5.200	3.650
VII	„ 23.000 „ 25.999	6.500	3.950
VII	„ 23.000 „ 25.999	5.600	3.950
VIII	„ 26.000 i więcej	6.000	4.200

Dla uzyskania renty starczej pracownika umysłowego wymagany jest następujący wiek:

a) 65 lat życia niezależnie od płci,

b) 60 lat życia u mężczyzn, jeśli przebyli 480 miesięcy składkowych (40 lat) w ubezpieczeniu emerytalnym,

c) 55 lat życia, u kobiet, jeżeli przebyły 420 miesięcy składkowych (35 lat) w ubezpieczeniu emerytalnym..

Na wypadek śmierci rencisty przysługuje rodzinie zmarłego zasiłek pogrzebowy albo zapomoga pośmiertna.

Zasiłek pogrzebowy przysługuje po ubezpieczonych rencistach zmarłych po dniu 31. 12. 1948.

Zapomoga pośmiertna przysługuje po osobach zmarłych po dniu 31. 12. 1948, które w chwili śmierci nie były ubezpieczone na wypadek choroby (nie były zatrudnione) i nie pobierały renty, lecz zachowały uprawnienia emerytalne tzn. przebyły w ubezpieczeniu emerytalnym pracowników umysłowych przynajmniej jeden miesiąc składkowy i od czasu ustania tego ubezpieczenia nie upłynęło 18 miesięcy.

Zasiłek pogrzebowy wynosi 7 tygodniowy ostatni zarobek zmarłego, nie mniej, niż 6.000 zł.

Zapomoga pośmiertna wynosi jednomiesięczny zarobek ubezpieczonego nie mniej jednak niż 6.000 złotych.

Jeżeli pracownik, który podlega obowiązkowi ubezpieczenia wypadkowego ulegnie wypadkowi w zatrudnieniu to nabywa on wzgl. jego rodzina uprawnienia do świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego z mocy samego prawa, przez sam fakt istnienia obowiązku ubezpieczenia wypadkowego a więc niezależnie od tego, czy pracował jeden dzień, czy np. 10 lat, czy był zgłoszony do ubezpieczenia wypadkowego czy nie, czy pracodawca płacił za niego składki, czy nie.

Protokół

Walnego Zebrania Członków Spółdzielni Oszczęd-nościowo-Pożyczkowej Emerytów Państwowych w Poznaniu z dnia 26 marca 1950 r.

Początek o godzinie 11.15.

W zebraniu uczestniczyło 14 osób.

Zebranie zagaił przewodniczący Rady Nadzorczej ob. Gizella i odczytał porządek obrad jak następuje:

1. Odczytanie protokołu ostatniego Walnego Zebrania
2. Sprawozdanie: a) zarządu
   b) Rady Nadzorczej
3. Sprawozdanie Komisji Rewizyjnej.
4. Dyskusja nad sprawozdaniami i nad udzieleniem absolutorium.
5. Zatwierdzenie bilansu za rok 1949.
6. Zatwierdzenie budżetu na rok 1950.
7. Podział zysku z roku operacyjnego.
8. Ustalenie najwyższego kredytu, jaki może być udzielony członkom i oznaczenie najwyższej sumy zobowiązań, jaką Spółdzielnia może zaciągnąć.
9. Uzupełniający wybór członków Rady Nadzorczej.
10. Wnioski.

Jednogłośnie wybrano prezesa Ob. Gizellę na przewodniczącego Walnego Zebrania.

ad. 1. Protokół Walnego Zebrania z dnia 10 kwietnia 1949 r. odczytany został przez sekretarza Rady Nadzorczej Ob. Zuelsdorffa i przyjęty bez zmian.

ad. 2. Sprawozdanie roczne za rok 1949 złożył członek Zarządu Ob. Wimmer jak następuje:

W roku sprawozdawczym stan członków wynoszący w r. 1948 liczbę 141 osób, podwyższył się w r. 1949 na 199 członków. Udziały wynoszące na dzień 31. 12. 1948 kwotę 209.000 zł podniosły się do dnia 31 grudnia 1949 do kwoty 368.000,— zł. Fundusz zasobowy z kwoty 507.100,— z. w r. 1948 urósł w roku sprawozdawczym do kwoty 514.623 zł.

Wkłady według stanu z dnia 31 grudnia 1949 r. wynosiły 3.439.246,— zł. Pożyczki udzielone pożyczkobiorcom wynosiły z końcem roku 1949 kwotę 2 197.000,— zł. Ściągnięto dawnych pożyczek na sumę 1.327.445,— zł.

Czysty zysk z końcem roku 1949 wyniósł 40.030 złotych.

Koszty handlowe wyniosły 142.936,— zł, w czym mieści się wynagrodzenie księgowego, opłata do Ubezpieczalni Społecznej, koszty telefonu, korespondencji, papieru, druków, ksiąg handlowych, portorii itp.

ad. 3. Sprawozdanie z ramienia Rady Nadzorczej złożył członek Komisji Rewizyjnej Ob. Matuszkiewicz Władysław podając, że Komisja trzykrotnie badała kasę, księgi i dowody i to, dwa razy przeprowadziła rewizję niezapowiedzianą, raz za poprzednim uwiadomieniem. Wszystko znaleziono w należytym porządku i wobec tego Ob. Matuszkiewicz w imieniu Komisji Rewizyjnej stawił wniosek o udzielenie Zarządowi absolutorium i podziękowanie za pracę.

ad. 4. Walne Zebranie uchwaliło przyjąć sprawozdanie do wiadomości i udzielić Zarządowi absolutorium.

ad. 5. Bilans z r. 1949 i budżet na rok 1950 zostały przez zebranych przyjęte i załatwione.

ad. 6. Na wniosek Ob. Tarczewskiego Leona uchwalono czysty zysk w kwocie 40.030 zł rozdzielić jak następuje:

Członkom Zarządu Ob. Ob. Wimmerowi i Przysiudzie wypłacić po 10.000 złotych tytułem renumeracji za prowedzenie agend Spółdzielni, natomiast kwotę 20.030 zł przekazać Związkowi Okręgowemu Emerytów Państwowych w Poznaniu na zapomogi dla najbiedniejszych członków.

Granice najwyższego kredytu jaki może być udzielony jednemu członkowi ustalono na sumę 50.000 zł osobie prawnej na 100.000 zł. Granice sumy najwyższych zobowiązań, jakie Spółdzielnia może zaciągnąć oznaczono na kwotę 10.000.000 zł

Przewodniczący Rady Nadzorczej Ob. Gizella zwrócił Zarządowi uwagę, że Spółdzielnia udziela pożyczek osobom nie będącym członkami Okręgowego Związku Emerytów w Poznaniu, jakkolwiek Spółdzielnia założona została wyłącznie dla członków Związku i że Zarząd odmawia przyjmowania na członków Spółdzielni członków Związku, co żadną miarą nie może być tolerowane.

Pierwszemu twierdzeniu Ob. Wimmer zaprzecza, mimo, iż podano nazwiska tych osób, co do drugiego zarzutu oświadcza, że Spółdzielnia na podstawie nowej ustawy bankowej ma ulec przeistoczeniu wobec czego Zarząd wstrzymał przyjmowanie nowych członków i udziela pożyczek w bardzo nagłych potrzebach.

Prezes przytacza nazwiska osób, które chciały być członkami Spółdzielni nie ubiegając się wcale o pożyczki, lecz przyjęcia ich odmówiono.

Przy punkcie 9 z powodu różnic zaszłych pomiędzy członkami Zarządu a przewodniczącym Rady Nadzorczej na tle interpretacji postanowienia § 40 statutu, przewodniczący przerwał Walne Zebranie z postanowieniem zwołania dalszego ciągu tego Zebrania na inny dzień przy wększej ilości członków z tym samym porządkiem dziennym w tej samej sali, — zwłaszcza wobec niewyczerpania porządku dziennego.

Dalszy ciąg Zebrania odbył się w niedzielę, dnia 16 kwietnia 1950 przy udziale 40 osób, o godz. 11,15.

Po odczytaniu protokołu zebrania z dnia 26 marca 1950 r. i po wyjaśnieniach prezesa Gizelli i wiceprezesa Kowalskiego zebrani uchwalili jednogłośnie:

1. odwołać Radę Nadzorczą i wybrać nową z zaleceniem zmiany członków Zarządu,
2. uprzystępnić członkom Związku Emerytów korzystanie z dobrodziejstw Spółdzielni — Oszczędnościowo - Pożyczkowej Emerytów Państwowych,
3. wybierać tylko członków obecnych w celu uniknięcia ewentualności nie przyjmowania lub zrzekania się mandatów.

Do Rady Nadzorczej wybrani zostali jednogłośnie następujący Obywatele:

1. Czochron Józef, 2. Gizella Zygmunt, 3. Jasiński Józef, 4. Kowalski Józef, 5. Mierzwiński

Tadeusz, 6. Nowosielska Maria, 7. Pfondt Stefan, 8. Rust Zygmunt, 9. Żukiewicz Zygmunt.

Wszyscy wybrani wybór przyjęli. Punkt 9 porządku dziennego Walnego Zebrania został załatwiony.

W ogólnych wnioskach poruszano stosunki panujące w Spółdzielni Szwalnia. Przewodniczący uchylił dyskusję w tej sprawie, jako należącą przed inne forum — wezwał zebranych, by o swoich spostrzeżeniach informowali Zarząd Związku.

Ob. Opicowa zgłosiła wniosek o wyrażenie prezesowi Ob. Gizelli votum całkowitego zaufania i uznania za dotychczasową pracę i jej skutki oraz prośbę o dalsze wysiłki i starania dla dobra ogółu emerytów.

Wniosek ten przyjęli zebrani powstaniem z miejsc i długo niemilknącymi gorącymi oklaskami.

Dziękując za zaufanie oświadczył prezes, że wobec braku innych wniosków i wyczerpania porządku dziennego uważa Walne Zebranie za skończone a zarazem dziękuje zebranym za liczne przybycie.

Zebranie zamknięto o godz. 12,45.

Protokół

z posiedzenia Rady Nadzorczej Spółdzielni Oszczędnościowo-Pożyczkowej Emerytów Państwowych w Poznaniu, odbytego dnia 16 kwietnia 1950 r.

Obecni członkowie rady nadzorczej ob. ob. Czochron Józef, Gizella Zygmunt, Jasiński Józef, Kowalski Józef, Mierzwiński Tadeusz, Nowosielska Maria, Pfondt Stefan, Rust Zygmunt, Żukiewicz Zygmunt.

Na porządku dziennym:

1. Ukonstytuowanie się Rady Nadzorczej,
2. Wybór Zarządu.

Do punktu 1.

Posiedzenie otworzył ob. Gizella Zygmunt po czym wybrano do prezydium Rady Nadzorczej:

a) na przewodniczącego ob. Gizellę Zygmunta
b) na zastępcę przewodn. Kowalskiego Józefa
c) an sekretarza Pfondta Stefana

do Komisji Rewizyjnej ob. ob. Czochrona Józefa, Żukiewicza Zygmunta i Jasińskiego Józefa.

Do punktu 2.

Do Zarządu wybrano:

Ob. Jankowskiego Józefa,
„ Młynarczyka Leona,
„ Kaszkowiaka Andrzeja.

Rada Nadzorcza

następują podpisy: (—) Czochron, Jasiński Z. Rust, Nowosielska, J. Kowalski, Żukiewicz, Pfondt, Mierzwiński, Gizella.

Emeryci punktowi i złotowi

W numerze 1 Emeryta z dnia 1-go stycznia 1950 roku ukazał się artykuł pt. „Nowelizacja ustawy emerytalnej a emeryci państwowi" redakcji Ob. Jana Madeja, prezesa Związku Emerytów Państw. w Tarnowie.

Autor artykułu stara się dowieść, że tzw. „emeryt punktowy" w stosunku do emeryta „złotowego" przy obecnie znowelizowanej ustawie emerytalnej nie został pokrzywdzony względnie, że owo pokrzywdzenie jest tylko *pozorne*.

Na poparcie swej tezy przytacza, że ongiś uposażenie emeryta punktowego po przeliczeniu na złote było cyfrowo znacznie wyższe, niż uposażenie emeryta złotowego w tej samej grupie, bo emeryt punktowy pobierał emeryturę po staremu z dodatkami regulacyjnym i ekonomicznym a z pensji potrącane były składki emerytalne, podatek dochodowy i fundusz pracy, podczas gdy emeryt złotowy otrzymywał pensję bez dodatków.

Autor artykułu zapomina, że przy przeszeregowaniu funkcjonariusza z dniem 1. II. 1932 r. ze siatki punktowej na złotową zwolniono go od płacenia podatków, dodatków i składek obciążających nadal funkcjonariusza wzgl. emeryta punktowego nadto, że rząd sanacyjny emerytom, których zespół w r. 1927 tworzyli prawie wyłącznie „punktowcy" na przeciąg kilku lat zredukował każdy rok służby spędzonej w państwie zaborczym do 9-ciu miesięcy a w związku z tym wydatnie obniżył zaopatrzenia emerytalne.

Ale mówi przysłowie: „co było a nie jest, nie pisze się w rejestr".

Dziś wszyscy emeryci zostali — że się tak wyrażę — ściągnięci po przeszeregowaniu do wspólnego mianownika, wobec czego i zróżniczkowanie na dwie kategorie emerytów nadal, nie znajduje żadnego uzasadnienia. Decydować o wymiarze i wysokości emerytury winna ilość lat wysłużonych a nie okoliczność, że się niegdyś było emerytem punktowym lub złotowym.

I tu właśnie występuje jaskrawo różnica in minus emerytów punktowych w stosunku do emerytów złotowych *nie pozornie* — jak twierdzi autor — lecz *faktycznie*.

Biorę przykład z kategorii emerytów, do której sam należę. Sędziemu okręgowemu „punktowemu" zaszeregowanemu obecnie do III-ciej grupy po zaliczeniu 25 lat służby przyznano teoretycznie uposażenie emerytalne (64%) w kwocie 18.560 złotych miesięcznie, w tych samych warunkach „złotowemu" przyznano również (64%) 18.560 zł ale już po 23 latach służby, w konsekwencji pierwszemu 2 lata służby przepadły z przyczyny, że niegdyś był „punktowym".

Drugi przykład. Sędziemu okręgowemu punktowemu w grupie III. jak wyżej, po wysłużeniu 42 lat przyznano emeryturę (92%) w kwocie 26.680 zł miesięcznie, złotowemu po wysłużeniu 35 lat przyznano (100%) 29.000 zł, a zatem dla pierwszego przedstawia się wymiar niejako „premia w dół" za to, że odsłużył 7 lat więcej od drugiego.

Jest to oczywisty paradoks, który winien być usunięty.

Pod koniec artykułu autor pisze:

„Pozbawienie wdów poniżej 55 lat wieku pensji wdowich od r. 1950 począwszy, jako zdolnych do zarobkowania jest nowalią ustawy i podyktowane zostało pociągnięciami polityki opartej na zasadach przebudowy ustroju społeczno-gospodarczego Polski Współczesnej w marszu do socjalizmu."

Mgr Henryk Rzaca em. sędzia okręgowy
Katowice, ul. 1-go Maja 72/3

Zjazd Delegatów

Zjazd Delegatów Polskich Zrzeszeń Emerytów Państwowych i Wojskowych odbył się stosownie do zapowiedzi w Poznaniu, w dniu 23 kwietnia 1950 r. w domu emerytów przy ul. Młyńskiej 5 przy nadzwyczaj licznym udziale reprezentatów zrzeszeń z całej Polski.

Szczegółowy przebieg obrad i dyskusji podamy w następnym numerze. Obecnie zaznaczamy tylko, że głęboka troska weteranów pracy o byt ich i ich rodzin, żyjących w nadzwyczaj ciężkich warunkach spowodowały, że na Zjeździe reprezentowane były komórki organizacyjne z całej Polski.

Zagajając Zjazd, — prezes Związku Gizella przedstawił delegatom przyczyny jego zwołania a mianowicie konieczność zadecydowania o dalszych losach Związku, — zwłaszcza wobec zawieszenia i niepewności.

Zjazd Delegatów Polskich Zrzeszeń Emerytów Państwowych i Wojskowych, — mówił prezes, — zwołany do Warszawy na dzień 24 lipca 1949 stosując się do przyrzeczenia Centralnej Rady Związków Zawodowych, iż przy tej Radzie utworzony zostanie Wydział Emerytur i Rent do którego wejdą przedstawiciele Związku Zrzeszeń Emerytalnych i który obejmie swoją opieką wszystkich emerytów, — uważał taką propozycję za korzystną i uchwalił dobrowolną likwidację Zwiazku Zrzeszeń pod warunkiem stworzenia takiego Wydziału.

Niestety mimo upływu 9 miesięcy Wydział taki nie został utworzony, emerytami nikt się nie zaopiekował. Nędza wśród nich jest coraz większa, w ostatnich czasach w C. R. Z. Z. oświadczono przedstawicielstwu emerytów, że na razie odstąpiono od zamiaru powołania takiego Wydziału. Emeryci powinni sami zająć się swoimi sprawami i prowadzić nadal pracę dotychczas wykonywaną.

Komisja Likwidacyjna wybrana na Walnym Zjeździe w dniu 24 lipca 1949 robiła co mogła, by doprowadzić do zrealizowania opieki nad emerytami, a ponieważ to się nie udawało podejmowała sama dalsze kroki wobec Najwyższych Władz o załatwienie najżywotniejszych naszych postulatów.

W ostatnim czasie otrzymała ona uwiadomienia z Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z Ministerstwa Administracji Publicznej i z Ministerstwa Skarbu z których wynika, że zagadnienia emerytalne rozpatrywane będą w najbliższym czasie przez Komisję do Spraw Emerytów. Chodzi więc o to, by przed rozpatrzeniem zagadnienia emerytalnego i przed zaakceptowaniem projektu odnośnych ustaw wysłuchano przedstawicieli Zrzeszeń Emerytalnych zainteresowanych w wysokim stopniu uregulowaniem tego problemu.

Komisja Likwidacyjna nie ma mandatu do wypowiadania się w kwestii tak zasadniczej, Związek Zrzeszeń w Likwidacji nie przedstawia siły aktywnej, — dlatego konieczne jest anulowanie uchwały o likwidacji Związku, — i powzięcie dalszych uchwał w kierunku poprowadzenia całej akcji.

Prezes Gizella złożył szczegółowe sprawozdanie z prac Komisji Likwidacyjnej i otworzył dyskusję nad sprawozdaniem i nad wytworzoną sytuacją.

Po wyczerpującej dyskusji w której zabierali głos delegaci: Jaworski z Krakowa, Danecki z Gorlic, Godowski z Jarosławia, Madej z Tarnowa, Rabiej z Leska, Dr Radojewski z Bytomia, Kowalski z Poznania, Soczyński z Radomia, Kwartalski z Szamotuł, Kaczyński z Turka, Szkodziński z Zakopanego, Bodochowski z Lemborka, Michałowski z Poznania, Leciej z Jarocina, Kochan z Bochni, Stopczyński z Łodzi, Tomanek z Przemyśla, Kurowski z Poznania, Rzętycki z Warszawy i wielu innych, Walny Zjazd Delegatów uchwalił:

Przyjąć sprawozdanie Komisji Likwidacyjnej do zatwierdzającej wiadomości; anulować uchwałę powziętą na Zjeździe w Warszawie w dniu 24 lipca 1949 w przedmiocie dobrowolnej likwidacji Związku Polskich Zrzeszeń Emerytów Państwowych i Wojskowych i zawiadomić o tym władzę rejestracyjną; rozszerzyć porządek dzienny Zjazdu o dalszy punkt a mianowicie „wybór nowego Zarządu Związku i odwołanie Komisji Likwidacyjnej", włożyć na nowy Zarząd obowiązek a) interwencji w Komisji opracowującej zagadnienia emerytalne, by przed uchwaleniem projektu nowej ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym, wysłuchano i uwzględniono postulaty Związku Zrzeszeń Emerytów Państwowych, Wojskowych i Samorządowych w celu prawdziwie demokratycznego i sprawiedliwego załatwienia tego poważnego i skomplikowanego problemu; b) wyjednania w Ministerstwie Przemysłu i Handlu zarządzenia ogólnego o honorowaniu przy kupnie towarów dostępnych dla świata pracy, legitymacyj członków Zrzeszeń Emerytalnych, gdyż w tym względzie istnieje dotychczas dowolność a każde niemal miasto i każdy powiat traktuje te sprawy według własnego nastawienia i upodobania; c) wniesienia do Obywatela Premiera i do Ob. Przewodniczącego Komisji Weryfikacyjnej uzasadnienia o konieczności jaknajszybszego zakończenia prac i przywrócenia praw emerytalnych osobom, co do których nie wpłynęły z żadnej strony zażalenia na ich nielojalne zachowanie się podczas okupacji; d) wniesienia do Władz kompetentnych memoriału o przyznanie i wypłacanie osobom emerytowanym począwszy od dn. 1. I. 1950 r. aż do czasu nowego ustawowego uregulowania ich uposażeń, zaopatrzeń przewidzianych w art. 17 ustawy emerytalnej oraz o zmianę w tym kierunku rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 42 poz. 314), albowiem ustalone w tym rozporządzeniu stawki uposażeń emerytalnych nie wystarczają do życia osób pobierających zaopatrzenia emerytalne.

Jednogłośnie wybrano Zarząd w następującym składzie:

Prezes: Zygmunt Gizella, członkowie Zarządu: Bułat Jan Bytom, Jaworski Roman Kraków, Łodyński Włodzimierz Kraków, Łuszczyński Władysław Warszawa, Madej Jan Tarnów, Milewski Władysław Warszawa, Młynarczyk Leon Poznań, Perkowicz Antoni Warszawa, Soczyński Wiktor Radom, Stopczyński Józef Łódź, — Zastępcy: Fudala Mieczysław Radom, Danecki Gorlice i Tomanek Przemyśl.

W wolnych wnioskach poruszono kwestię zaopatrzeń sierocych wstrzymanych od 1 stycznia 1950 i poruczono Zarządowi interweniowania w tej

sprawie w Państwowym Zakładzie Emerytalnym, — oraz inne ważne sprawy, którymi winien zająć się Zarząd.

Zjazd apeluje serdecznie i gorąco do wszystkich Zrzeszeń Emerytów w Polsce o poparcie Związku Zrzeszeń przez regularne płacenie składek, gdyż dalsze prace Zarządu bez tego poparcia staną się niemożliwe.

Składki po 2 złotych od członka są tak niskie, że nikt nie powinien ociągać się z ich płaceniem.

Zjazd nie wątpi, że jego apel odniesie skutek i że w celu zasilenia wypróżnionej kasy Związku wpłyną dobrowolne datki na uregulowanie zobowiązań powstałych w ostatnich miesiącach na skutek zaniechania płacenia składek.

Po przemówieniu delegata Jana Madeja na temat zasług prezesa Gizelli w staraniach o poprawę bytu emerytów, wdów i sierót i jutrzejszej uroczystości jego „Złotych Godów Małżeńskich", zebrani powstali z miejsc i w długo niemilknących burzliwych oklaskach dali wyraz swego uznania i wdzięczności za ponoszone trudy i ofiarność.

Po wyczerpaniu porządku dziennego, gdy nikt więcej nie zabierał głosu, zamknął przewodniczący Zjazd dziękując w gorących słowach za uznanie, za wzięcie udziału w Zjeździe i za rzeczowe, poważne obrady. (—) Fudala Sekretarz Zjazdu

Listy z Kraju

Bytom: Związek nasz koncentrujący u siebie większą ilość emerytów samorządowych, pochodzących z terenów nie wchodzących obecnie w skład Państwa Polskiego zainteresowany jest w wielkiej mierze ciężkim położeniem tych emerytów, którzy dotychczas nie otrzymują należnych im emerytur, zwłaszcza, że Ministerstwo Administracji Publicznej jak to podał „Emeryt" w nr 3 z r. 1950 oznajmiło, że emerytom samorządowym ubezpieczonym w budżetach Związków Samorządowych i pobierającym zaopatrzenia emerytalne na podstawie przepisów ustawy z dnia 11 grudnia 1923 o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i wojskowych (Dz. U. R. P. z r. 1934 Nr 20 poz. 160) należy wypłacać zaopatrzenia emerytalne zgodnie z ustawą z dnia 1 lipca 1949 (Dz. U. Nr 42 poz. 304). Za podstawę wymiaru należy brać tę grupę uposażenia, którą emeryt posiadał w chwili przejścia w stan spoczynku i wysokość uposażenia zgodnie z rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 18 lutego 1949 w sprawie kwot uposażenia zasadniczego i dodatków lokalnych dla pracowników państwowych i samorządowych gmin wiejskich i miejskich (Dz. U. R. P. Nr 14 poz. 82). Natomiast emeryci pochodzący z terenów nie należących obecnie do Państwa Polskiego winni pobierać tymczasowo zaopatrzenie emerytalne narazie w wysokości niezmienionej, gdyż sprawa ta znajduje się w toku uzgadniania międzyministerialnego.

W skutek powyższego pisma Ministerstwa Administracji Publicznej istnieją obecnie 3 kategorie emerytów samorządowych, a manowicie:

1) ubezpieczonych w budżetach Związków Samorządowych i pobierających zaopatrzenie z tych Związków na podstawie przepisów ustawy z r. 1923,
2) emerytów zaburzańskich, mających pobierać emerytury z Państwowego Zakładu Emerytalnego również na podstawie ustawy z r. 1923 i
3) autochtonów, którzy pracowali na ziemiach odzyskanych za niemców przed 1 września 1939 i pobierają obecnie zasiłki.

Sprawa powyższa wymaga koniecznie omówienia na najbliższym zjeździe Zrzeszeń Emerytalnych, gdyż nie wszystkie Związki Emerytów troszczą się o emerytów samorządowych, którzy tak w dzisiejszym systemie organizacji Państwa jako też w systemie przedwojennym wykonywali te same prace jakie wykonują pracownicy państwowi, w skutek czego nie powinno być żadnych różnic pomiędzy jednymi a drugimi.

Prudnik: Związek Emerytów Koło w Prudniku donosi, że na Walnym Zebraniu Koła wybrani zostali do Zarządu następujący członkowie a mianowicie: Ob. Ob. Hajdun Marcin prezes, Izalski Andrzej wiceprezes, inż. Owsiak Józef sekretarz, Kolar Józef zastępca sekretarza, Hajdun Antoni skarbnik, Stefaniec Franciszka zast. skarbnika, oraz Gajowczyk Józef i Krzyżanowski Stanisław jako ławnicy.

Chojnice: Walne Zebranie naszego Koła, które odbyło się przy licznym udziale członków przyjęło sprawozdanie Zarządu za r. 1949 do wiadomości i udzieliło ustępującemu Zarządowi pokwitowania, wyrażając podziękowanie członkom Zarządu za sumienną i owocną pracę.

Stan członków w r. sprawozdawczym wynosił 124 osób. Zarząd odbył w roku sprawozdawczym dwa posiedzenia, 7 zwyczajnych zebrań członków i 1 Walne Zebranie.

Stan kasy na r. 1950 wynosił 7.745,— zł, z którego wydatkowano:

1. na fundusz stypendialny im. prezesa Gizelli 500,— zł,
2. na fundusz prasowy „Emeryta" 300,— zł.

Wszyscy zebrani uchwalili jednogłośnie pozostawić Zarząd w dotychczasowym składzie na następną kadencję.

Oława: Związek Emerytów Państwowych Koło w Oławie na rocznym Walnym Zebraniu w dniu 5 marca br. odbytym w sali posiedzeń Miejskiej Rady Narodowej uchwalił przesłać przezacnemu prezesowi Gizelli wyrazy czci i najgorętsze podziękowania za trud, ofiarną i bezgraniczną prace włożoną dla ogólnego dobra emerytów, oraz serdeczne życzenia długich lat życia i zdrowia dla dalszej owocnej pracy dla dobra licznej rzeszy emeryckiej.

pieczęć i podpisy

Odpowiedzi Redakcji

Ob. Kwiatkowski Kielce: Szkoda, że nie skorzystał Obywatel z uwiadomienia i nie zjawił się w dniu 17 kwietnia 1950 na terminie. Zawsze to lepiej być osobiście, wówczas można więcej powiedzieć niż się napisze i prędzej trafić ludziom do przekonania, a poza tym byłby Obywatel zaraz się dowiedział jaka decyzja zapadła w tej tak ważnej sprawie. Rozumiemy, że Emeryta nie stać na odbycie podróży, zwłaszcza gdy zawieszono mu wypłatę uposażenia emerytalnego, ale w tym wypadku trzeba było zdobyć się na to. Czekamy, że Obywatel uwiadomi nas o wyniku. Za przesłane dziękujemy.

Ob. Kaźmierski: Jeżeli dekret nominacyjny ustanawiający Obywatela dyrektorem Zakładu Naukowego nie jest równoznaczny z reaktywowaniem w służbie, co dekret wyraźnie zawierać powinien, to nie ma Obywatel prawa domagać się zaliczenia pracy, chociażby ona trwała lat 10 do wyższego wymiaru emerytury. Jeżeli natomiast Obywatel został reaktywowany i obecnie zamierza przejść w stan spoczynku, winien przed spensionowaniem wnieść o zaliczenie czasu służby po reaktywowaniu do emerytury. Renta starcza przysługuje pracownikowi po 65 roku życia, ale musi on mieć wysłużonych względnie przepracowanych 480 miesięcy ubezpieczeniowych.

Ob. Kliszczyński: Art. 21 ustawy emerytalnej nie zawiera żadnych okoliczności ani zastrzeżeń, które stanowiłyby przeszkodę do wypłacenia emerytowi kosztów przesiedlenia. Warunkiem przyznania i wypłaty kosztów przesiedlenia jest termin jednoroczny od daty przeniesienia w stan spoczynku. Po tym terminie musiałoby nastąpić specjalne zezwolenie Ministerstwa Skarbu.

Ob. Frankowski: Po 16 roku życia wypłaca się dodatek rodzinny na dziecko tylko wówczas, o ile ono uczęszcza do liceum, a po 18 roku życia aż do roku 24, o ile kształci się na wyższej uczelni.

Ponieważ dziecko następne ukończyło 16 lat życia dopiero w dniu 15 listopada 1949 dodatek rodzinny na to dziecko nie powinien być wstrzymany wcześniej niż po dniu 15 listopada. W tej sprawie przedstawienie do Państwowego Zakładu Emerytalnego powinno być skuteczne.

Ob. Błaszczyk Zofia Zgorzelec: Powinna Obywatelka zgłosić się do Związku Emerytów w Wrocławiu, ul. Mazowiecka 17, tam istnieje również Kasa Pośmiertna. Dziwi nas, że Związek Emerytów w Garwolinie, do którego Obywatelka należała i płaciła składki członkowskie i do Kasy pośmiertnej na listy nie odpowiada.

Ob. Stanisław Hryniewicki: Jeżeli Obywatel twierdzi, że wypłata emerytury zawieszona została Obywatelowi z dniem 1 maja 1949 omyłkowo, dlaczego Obywatel do tej pory nie starał się o sprostowanie tej omyłki. Ma obywatel 18 lat służby kolejowej, powinien zatem wnieść do kolei prośbę o przyznanie emerytury. Służba przy policji w Polsce od r. 1921 do r. 1927 nie wystarczyłaby do nabycia prawa do emerytury, o ile nie zaliczonoby Obywatelowi owych 18 lat służby kolejowej w Rosji. Obywatel twierdzi, że jest kaleką nie mogącym pracować i niema z czego żyć, niech Obywatel próbuje zgłosić się do Opieki Społecznej

Cyfry mówią: Pisaliśmy już wielokrotnie, że anonimów nie umieszczamy — a zwłaszcza uwłaczających czci innych osób. Macie zacięcie literackie, studiujecie i obserwujecie życie a nie orientujecie się w przedmiocie. — Artykuły do prasy pisze się na jednej stronie pozostawiając margines na poprawki.

Ob. Tomasz Górak: Na Komisję Weryfikacyjną o przyspieszenie prac nie mamy wpływu. W tej sprawie napisaliśmy prośbę do Obywatela Premiera. Przypuszczamy, że Ob. o ile nie pracował z okupantami a nawet siedział w obozie koncentracyjnym za czasów okupacji nie będzie uznany za szkodnika narodu i Państwa. Trzeba odczekać na załatwienie sprawy.

Komunikaty

Ponieważ niektóre Zarządy Kin odmawiały honorowania legitymacyj emeryckich przy wykupieniu biletów ulgowych na seanse kinematograficzne odnieśliśmy się do Naczelnej Dyrekcji Filmu Polskiego w prośbą o zajęcie stanowiska w tej sprawie.

Odpowiedź Naczelnej Dyrekcji brzmi jak następuje:

Film Polski
Centrala rozpowszechniania
filmów Przedsiębiorstwo
Państwowe wyodrębnione
NACZELNA DYREKCJA
Warszawa Puławska 61
R — III 1/017/39/1772

Warszawa, dnia 18 kwietnia 1950 r.

Okręgowy Związek Emerytów
i Emerytek Państwowych Wdów i Sierót
Poznań ul. Młyńska Nr 5

dot. biletów ulgowych dla
Emerytów Państwowych

W Związku z pismem Waszym z dnia 27. III. 1950 r. Nr 466 komunikujemy, że § 2 Zarządzenia Ministerstwa Kultury i Sztuki z dn. 1. I. 1950 r. przy wyszczególnieniu osób uprawnionych do nabywania ulgowych biletów do kin, pominął Emerytów Państwowych. Uznając jednak słuszność Waszych petycji, zwróciliśmy się do Ministerstwa Kultury i Sztuki, jako czynnika kompetentnego do regulowania powyższych spraw z prośbą o zmodyfikowanie tegoż paragrafu i rozciągnięcia go także na w. wym. osoby.

Decyzję wymienionego Ministerstwa w tej sprawie podamy centralnie do wiadomości i zastosowania wszystkim Okręgowym Dyrekcjom Rozpowszechniania Filmów.

NACZELNY DYREKTOR
(—) St. Tarnowski

Komitet obchodu uroczystości „Złotych Godów" prezesa Gizelli, odbytej w Poznaniu, w dniu 24 kwietnia 1950 r. złoży swoje sprawozdanie w najbliższym, tj. w Nr 10 „Emeryta" z roku bieżącego. Komitet dziękuje już dziś wszystkim Zrzeszeniom i poszczególnym emerytom, którzy przyczynili się datkami, depeszami i listami gratulacyjnymi do uświetnienia tej, tak rzadkiej uroczystości.

O zaopatrzenia emerytalne pracowników samorządowych

Emerytom samorządowym podajemy treść pisma, otrzymanego na memoriał wniesiony dnia 20 marca br. w sprawie uregulowania ich zaopatrzeń emerytalnych.

Ministerstwo Administracji Publicznej Warszawa 18 kwietnia 1950 Nr S. O. III. — 6 — 2637/50.

Związek Polskich Zrzeszeń Emerytów Państwowych i Wojskowych

w Poznaniu, ul. Limanowskiego 11

W odpowiedzi na pismo z dnia 20 marca br. w sprawie zaopatrzeń emerytalnych pracowników samorządowych, Ministerstwo Administracji Publicznej wyjaśnia, że została powołana przy Prezesie Rady Ministrów Komisja Świadczeń Emerytalnych, której zadaniem jest uregulowanie całokształtu zagadnień emerytalnych dla całego świata pracy.

Prace dotyczące uregulowania zaopatrzeń emerytalnych b. pracowników samorządowych, pochodzących z terenów nie należących obecnie do Państwa Polskiego są w toku. Dążeniem Ministerstwa, które w pełni docenia ciężką sytuację materialną tej kategorii emerytów, — jest uregulowanie tego zagadnienia w możliwie krótkim czasie.

Dyrektor Departamentu
(—) Mgr R. Paulisz

Posiedzenie pełnego Zarządu Związku Polskich Zrzeszeń Emerytów Państwowych i Wojskowych odbędzie się w Warszawie, przy ul. Grochowskiej 342 m 9 w dniu 12 maja 1950 roku o godz. 10 tej z następującym porządkiem obrad:

1. **ukonstytuowanie się nowego Zarządu,**
2. **omówienie uchwał Zjazdu,**
3. **sprawozdanie z czynności Prezyd. Zarządu,**
4. **wytyczne dalszego działania,**
5. **wnioski.**

Proszę wszystkich Członków Zarządu o wzięcie udziału w posiedzeniu.

Zygmunt Gizella
Prezes Związku

Kasa Pośmiertna *przy Okręgowym Związku Emerytów Państwowych w Poznaniu, prostuje swój komunikat podany w numerze 8 z dnia 15 kwietnia br. w ten sposób, że składki wypadkowe za trzech członków zmarłych w marcu br. wynoszą nie po 15 ale po 20 zł za każdy wypadek śmierci, wobec czego przekazać należy tytułem składek wypadkowych za miesiąc marzec 1950 przez konto PKO V-1294/113 nie po 45 zł ale po 60 zł z dopiskiem (dla Kasy Pośmiertnej). Członkowie i Koła, które przekazały już te mylne kwoty zechcą uzupełnić je przy najbliższej płatności.*

Sekretariat Związku *Polskich Zrzeszeń Emerytów Państwowych i Wojskowych Warszawa-Praga, ul. Grochowska 342 podaje do wiadomości, że wskutek zmienionych oznaczeń kont przez PKO. składki do Związku należne od Okręgów i poszczególnych zrzeszeń należących wprost do Warszawy po 2 zł od członka. przekazywać należy przez PKO. Nr I-54327/113.*

Spółdzielnia Oszczędnościowo-Pożyczkowa *Emerytów Państwowych w Poznaniu podaje do wiadomości członków co następuje:*

1) Lokal Spółdzielni mieści się w lokalu Związku Emerytów Państwowych w Poznaniu, ul. Młyńska 5. (Biura Związku).

2) Spółdzielnia Oszczędnościowo-Pożyczkowa wybrawszy na Walnym Zebraniu w dniu 16 kwietnia br. osobny Zarząd (niezależny od „Szwalni"), przyjmuje w poczet członków tylko członków Związku Emerytów państwowych po wpłaceniu przewidzianego statutem udziału i złożeniu przepisanej deklaracji członkowskiej;

3) Spółdzielnia mając bezpieczeństwo pupilarne, przyjmuje wkłady za wypowiedzeniem i na rachunki bieżące, udziela członkom pożyczek za odpowiednią poręką, prowadzi kasę koleżeńskiej samopomocy i spełnia czynności bankowe przewidziane statutem;

4) Konto czekowe Spółdzielni Oszczędnościowo-Pożyczkowej Emerytów Państwowych w Poznaniu oznaczona jest numerem P. K. O. V-11161/110.

Od Administracji!

P. Konieczny Bydgoszcz: Nr 7-my Emeryta wysłano 30 marca br. do Kamienia Wielkiego, ponieważ zawiadomienie o zmianie adresu nadeszło dopiero 4 kwietnia br.

P. Dobrogowska Łódź: Z przekazanej 19. 12. 49 r. kwoty 500,— zł potrącono 90 zł na zaległą prenumeratę za IV. kwartał 49 a pozostałą kwotę 410,— zł zaliczono na Fundusz prasowy.

Sprawozdanie Skarbnika Związku Okr. w Poznaniu

W Administracji naszej złożyli na Fundusz Prasowy:
p. Kubasiewciz Aleksander, Olsztyn 20,—; p. Słoboda Józef, Wrocław 200,—; Związek Emerytów Państw. Aleksandrów (członk.) 1690,—; p. Mierzwińska Stanisława, Kraków 200,—; p. Limbach Franciszek, Tarnobrzeg 100,—; Związek Emerytów Państwowych, Grudziądz, 2.000,—; Związek Emerytów Państwowych, Środa 300,—; Związek Emerytów Państwowych, Środa 505,—; p. Seweryński Zygmunt, Wrocław 200,—; Związek Emerytów Państwowych, Chełm Lub. p. Siwkowska Melania, Chełm Lub. 300,—; Związek Emerytów Państwowych, Chełm Lub. p. Moczulski Jan, Biłgoraj 150,—; p. Borszewska Zofia, Bochnia 200,—; p. Dobrogowska Jadwiga, Łódź 410,—, p. Szczygieł Kazimierz, Poznań, 50,—; Związek Emerytów Państwowych, Krasnystaw 1.000,—.

Na Fundusz Stypendialny im. Prezesa Gizelli:
p. Słoboda Józef, Wrocław 200,—; p. Skubisz Małgorzata, Poznań 50,—; p. Limbach Franciszek, Tarnobrzeg 100,—; p. S. Poznań. W piśmie „Emeryt" z d. 15. 4 br. znajduje się następująca zmianka „Na Fundusz Stypendialny im. Prezesa Gizelli, złożył Związek Emerytów Państwowych w Gliwicach 1.000,— zł z okazji przypadających w dniu 24. 4. br. „Złotych Godów" Czcigodnego Prezesa Gizelli, z tejże okazji składam również mój wdowi grosz 100,— zł do uznania Prezesa, wzywając wszystkich emerytów i emerytki, by każdy wedle możności złożył pewną sumę z tejże okazji do uznania Szan. Prezesa w dowód wdzięczności za uzyskane wyjednania a otrzymane jedynie przez Jego gorliwą pracę. Z poważaniem S. emerytka

Treść numeru:

Nakład i własność Okręgowego Związku Emerytów Państw. w Poznaniu — Red. odpow.: Bronisław Baron, Poznań, ul. Młyńska 5. P. Z. G. Poznań, Strzałowa 2a - 456 - 6000 - IV. 50 - K - 1-11196